

NOTA DE PREMSA

El Museu d'Art Contemporani d'Eivissa presenta "**Miquel Barceló, El present permanent**", una exposició comissariada per Enrique Juncosa, que reuneix un conjunt de tretze pintures recents, realitzades entre 2024 i 2025, i nou ceràmiques realitzades entre 2018 i 2024. L'exposició s'inaugurarà el dia 21 de juny a les 20 h i finalitzarà el dia 16 de novembre de 2025.

Aquesta és la tercera ocasió en què Miquel Barceló ha exposat al Museu d'Art Contemporani d'Eivissa, sent els seus precedents les mostres: "Miquel Barceló a les Illes Balears" (maig-agost 2003) organitzada pel Govern balear, i "Miquel Barceló- Barry Flanagan/Ceràmiques i dibuixos" (abril-octubre 2012) organitzada pel MACE coincidint amb la seua obertura després de les obres de renovació i ampliació.

Miquel Barceló (Felanitx, Mallorca, 1957) explora contínuament tota mena de formats i materials, la seua obra va des de la pintura, l'escultura, els dibuixos sobre paper i la ceràmica, fins a les instal·lacions i la *performance*. Miquel Barceló viu habitualment a Mallorca i París. La seua brillant carrera l'ha portat a exposar a la Documenta VII de Kassel el 1982, ha representat Espanya a la Biennale de Venècia el 2009, i la seua obra s'inclou en algunes de les institucions i museus més renomats, així per exemple al Centre Pompidou, París; al Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia, Madrid; al Museu Rufino Tamayo, Mèxic o al Museo Guggenheim de Bilbao, entre d'altres.

Des dels seus estudis de Mallorca, París i als seus tallers, treballa inspirant-se en els seus viatges i en la seua terra i mar, així com en les cultures antigues i en les tradicions. En aquesta ocasió, les seues pintures ens remeten a les pintures rupestres de coves com ara Lascaux, Altamira o Chauvet, que Barceló ha tingut ocasió de visitar. Barceló ens fa pensar i sentir, amb els seus darrers treballs, en el sentit màgic originari de les pintures rupestres, treballant els llenços amb textures i volums, imitant les superfícies rocoses de les coves i la manera com es van utilitzar els accidents i colors de les parets. La paleta d'aquestes obres és austera, dominen blancs, negres i ocres, i alhora desprèn valors sensuals, rics i propers. Així per exemple a les pintures de caps de mamífers (càprids, bòvids i altres) sentim l'emoció dels relleus rocosos que van servir de suport a aquelles antigues pintures rituals i l'hàlit que ho va inspirar. Les pintures de Chauvet, les que es creuen més antigues daten d'entre 35.000 i 22.000 anys abans de Crist. I ens sorprenem en reconèixer-nos antropològicament "primitius", fascinats pels animals totèmics o sagrats; mamut, bisó, camell o toro, que són símbols del poder tel·lúric, de la força creadora i dels déus primitius de la nostra cultura mediterrània.

A les ceràmiques apareixen els peixos i les flors; un polp de tentacles fins sembla escapar-se del plat que el conté... Són obres celebratòries de l'existència, inspirades en el coneixement directe i experimental del món que l'envolta, que coneix a la perfecció i en comunió, si podem dir. I aquestes obres encara austeres cromàticament, deixen aparèixer blaus aquàtics però també colors naturals del fang, matisos de grisos i blancs que acompanyen el ritme de les formes, expansiu i gestual. Barceló descriu les seues ceràmiques com "una manera de pintar". Totes aquestes obres ens fan tornar a sentir el sentit primitiu de les ceràmiques primigènies, quan a la revolució Neolítica l'ésser humà va tenir la necessitat d'emmagatzemar el gra per exemple i va concebre amb les seues mans i fang un primer i simple bol.